అదృష్టం

జగన్నాథరావు నన్నూ, విశ్వపతినీ, భోజనానికి పిలిచాడు, కూతురు పుట్టినపండక్కి. ఆ మహాతల్లి, ఆయన అత్తగారు, ఆమెచేతిలో యేముందోగాని, ఆ వొక్క వాక్కాయి పచ్చడితోటే తిన్నాము — భోజనమంతా. ఇంటికి తీసుకుపోవాలి కొంచె మిమ్మంటే యేమనుకుంటుందో అనుకున్నాను. తాంబూలపై బైలుదేరపోతూ వుంటే వాన వొచ్చింది. తమలపాకు పళ్ళెంముందు మళ్ళీకూచుని రెండోసారి, ఆకుల్ని ధ్వంసం చెయ్యడం ప్రారంభించాము.

"మీ అత్తగారిని మాకు అప్పిస్తావా? అమ్ముతావా లేకపోతే రోజూ మమ్మల్ని భోజనానికి పిలుస్తావా? లేకపోతే దొంగతనం చెయ్యమన్నావా?"

"ఏమిటి?"

"మీ అత్త నెత్తుకుపోతాం."

"వంట తనుకాదు."

ఏమనుకుంటుంది?

"తను యేరుక్మిణో, నువ్వు కృష్ణుడూ, తను రంభా, నువ్వు రావణుడూ—అనుకొని—"

"అనుకొని—"

"ఇంక వొదలనంటే —"

"విడోమారేజ్ వాళ్ళుకూడా వొప్పుకోర్రోయ్. నాయనా, తీసి

కెళ్ళండి. పచ్చడి రుచిచూసే మునిసిపడుతున్నారుగాని, ఒక్కరోజు ఆమె సాధింపులూ అరుపులూ, భరించారంటే, యింక యే భూకంపాలువొచ్చినా భయపడరు."

"ఆ భూకంపాలు కలిగినప్పుడు యింట్లోంచి బైటికిపోతేసరి."

"ఆ పచ్చడి కలపుకొని, వొదలలేని స్థితిలో వున్నప్పుడే ఆరంభిస్తాయోయ్ సాధింపులు! ఇవాళ మీరుండబట్టిగాని——!"

"ఇట్లా బెదిరిస్తే భయపడి అమెని దొంగిలించడం మా స్వామనా?"

"అదృష్టవంతులకు యిట్లాంటి అత్తగార్లు దొరుకుతారు."

"పోనీ అత్తగార్లు అనకపోతే, భార్యలే మంచివాళ్ళు దొరకడం అదృష్టమనకూడదూ?"

"వొక్కవంటతో సంతోషపడతామా, మరి భార్యలైతే."

"అట్లాచూసుకుంటే ఆ సంతోషం భార్యలవల్లరాదు. అదృష్టమంటే, డబ్బూ పిల్లా, రొమాన్సు, అనీ కలిసిరావాలి——మన విశ్వపతికి వచ్చినట్లు."

"అదేమిటోయ్. ఎప్పుడూ వినలేదే."

"చిన్నప్పుళ్ళే."

"చిన్నప్పుడేలే, యిప్పుడు నీకు రొమాన్సు పడుతుందంటే యెవ్వరు నమ్ముతారు? కానీ"

"నేను కలకత్తాలో యం. యస్. సి. చదువుతున్నప్పుడు జర్మన్ సర్కస్ ఒకటి వచ్చింది లాడ్జివాళ్ళందరం చివర క్లాసుకు పోయినాము. చివర క్లాసు టిక్కెటే రెండు రూపాయలయ్యేను."

సర్కసంతా సరే, పెద్ద పులుల నాడించడానికి ఒకామె వొచ్చింది. వొచ్చిన నిమిషంనించి ఆమె వెళ్ళిందాకా, నేను ఎక్కడ వున్నానో మరిచిపోయినా——ఆ మృగాలు ఏవో, వేటి నాడించిందో తెలీదు. ఆమె చెయ్యి

కదిలించడం, నడవడం, కళ్ళతో బెదిరించడం, ఇవే చూస్తున్నాను. రక్తం రంగు మెహామల్ డ్రెస్సు వేసింది. నడుముకిమాత్రం ఆకుపచ్చ బెల్టు — దానిమీద ధగధగలాడే బాకు. ఇంతే. కాళ్ళకీ, చేతులకీ ఏమీ తొడగలేదు. ఆ చేతుల నునుపూ, తొడల మెరుపూ కదిలినప్పుడల్లా, అలలలాగు చలించే ఆ కండా! ఆమె వెళ్ళింది—గుర్రాలూ క్లౌవున్లూ వొచ్చారు. కాని ఆమే కనపడుతోంది నా కళ్ళకు మాత్రం.

దోవపొడుగూతా కుర్రాళ్ళు వాగుతూనే వున్నారు ట్రాంలో.

"సింహంపిల్ల బలే మజాగా వుంది."

"ఆ ఆడదానికి ఏం సాహసంరా ?"

"నువ్వేమంటావు, విశ్వపతీ ?"

నిద్ర వస్తోందని కళ్ళుమూసుకు పడుకున్నాను. పిచ్చెత్తింది. ఎందుకో ఆబాధ నిర్ణయించుకోలేను, ఈశ్వర దర్శనమైన వాడికి, ఈ లోకమూ, సుఖాలూ, కష్టాలూ, ప్రజలూ, వూళ్ళూ, అన్నీ క్షణభంగురాలూ, తృణప్రాయాలైనట్టే, నాకు చదువూ, హాస్టలూ, స్నేహితులూ, యిల్లూ ఇంటి దగ్గర బంధువులూ, సంసారమూ, అన్నీ మాయగా, ఆశ్చర్యంగా కనబడ్డాయి. ఇంక వేరే ధ్యాసలేదు. పక్కమీదనించి లేవగానే ఆమె సంగతే ఆలోచించేవాణ్ణి. కాలేజిలో యేమీ వినను. ఆమెనే ఆలోచిస్తూ కలలుగంటాను. ఎప్పుడు సాయంత్ర మవుతుందా, ఎప్పుడు వెళ్ళి చూద్దామా, అనే ఆత్రుత—దగ్గరగా చూడాలని పెద్ద టికెట్టు కొన్నాను. ఇంకా బాగా కనపడాలని యిరవైఅయిదు రూపాయలు పెట్టి— ఒపేరా గ్లాసు కొన్నాను. దాంతో మనదగ్గిర వున్న సొమ్ము ఆఖరు అయింది ఎందుకు అట్లా బాధపడ్డానో, ఏమి లాభమనుకున్నానో, నేను యిప్పుడు చెప్పలేను. కాని ఆ వయసులో వున్నప్పుడు మనబాధయొక్క బలం చేతనే, మనం కోరేవస్తువుని సాధించగలమనిపిస్తుంది. పిల్లలు చంద్రుణ్ణి అందుకో గలుగుతామనుకున్నట్టే, మనము స్త్రీల నందుకోగలుగుతామనే విశ్వాసం మనని వదలదు—నాలుగైదుసార్లు తల పగిలిందాకా.

చూసినకొద్దీ భ్రాంతి యెక్కువౌతుంది. రాత్రిళ్ళు జ్వరం కాచినట్టే ఒకటే బాధతో దొర్లుతాను. ఆమె ఒక్కసారి చూస్తేనా? ఆ పెద్దపులి పట్టుకుంటే ఆమెని, నేనుదూకి పెద్దపులిని లాగేస్తే? సర్కస్ మానేజరు ఆమెని అక్రమం చెయ్యబోతూంటే నేను వెళ్ళి అడ్డుపడితే? ఇట్లా సినిమాలో చూసినట్టే, నా జీవితంలో జరిగినట్టే, కథలు అల్లుకున్నాను. ఆ సర్కస్ వెళ్ళిపోతే నేను వెంటపోవాలి అనికూడా అనిపించింది.

ఒక సాయంత్రం డబ్బులేదు, వెళ్ళాలంటే సర్కస్‌కి. అప్పుచేశాను. మర్నాడు టిఫిన్‌లు రెండు మానాను. నాకు కాలేజీలో వొచ్చిన ప్రైజ్ "టెన్నిసన్" అమ్మాను. ఇంకా యింటినించి డబ్బు వారానికిగాని రాదు.

మూడోరోజున అసలు డబ్బు పుట్టలేదు. డేరాదగ్గిరికి వెళ్ళాను. ఎవరన్నా పిలుస్తారేమోనని ఆశ. ఆట మొదలు పెట్టారు. చుట్టూ తిరుగుతున్నాను. మోటారాగింది. పక్కనే నుంచున్నాను. ఆమె దిగి లోపలికి వెళ్ళింది. వెంట యెవ్వడో వున్నాడు, విలువగల సూటులో—వొంటరిగా వాళ్ళిద్దరూ వొచ్చారు. ఆ మోటారులో, వాణ్ణి చంపాలనిపించింది. పాపం కుర్రదాన్నిచేసి, వొంటరిగా మోటారులో పెట్టుకొస్తాడా! పాపమూ, పుణ్యమూ లేవూ వీళ్ళకి. వెడుతూ నావంక చూచిందేమోననిపించి, వొణికి కరిగి, దుమ్ముతో యేకమయినాను.

నేను బైట వున్నానే, నేనన్నా దగ్గిరలేకుండా పెద్ద పులిదగ్గిరికి వెళ్ళిందే—ఏం అపాయం వొస్తుందో కదా! బైట వొణుకుతున్నాను భయంతో, ఆతృతతో! వాడు మోటారులో పెట్టుకువచ్చేడేగాని, పెద్దపులి నించి రక్షిస్తాడా!

గంటసేపట్లో మళ్ళీ వొచ్చింది వాడితోనే. ఇద్దరూ మోటా రెక్కుతున్నారు. వెనకాల ఎక్కితే నేను; వాడేమన్నా చేస్తాడేమో దోవలో పాప మా పిల్లని?

"ఎవరది?" అన్నాను పక్కనున్నవాడితో.

"ఓహో" అన్నాడు—వెళ్ళిపోతున్నాడు.

జేబులో వెనక్కి వెళ్ళేందుకు ట్రాం టిక్కెటికి బేడ వుంది; వాడి చేతులో పెట్టాను.

"జోసఫైన్—దీంట్లో పులుల్ని ఆడిస్తుంది."

"ఇల్లెక్కడ?"

ఎడ్రస్ చెప్పాడు.

"వాడెవడు?"

"ఎవడో డబ్బిచ్చినవాడు."

"నేనిస్తే—"

"రేపు నువ్వు వస్తావు, ఆ మోటారులో."

గుండె చివుక్కుమంది.

దీనికోసమా నేను యిన్నిరోజులూ యీ బాధంతా పడ్డది! యీ నీచురాలికోసమా? ఒక్క దెబ్బతో నా మోహమంతా వొదిలిపోయింది. ట్రాంకి డబ్బులుకూడా లేవు. మూడుమైళ్ళు కాళ్ళీడ్చుకుంటూ పోయి పడు కున్నాను. కాని ఆమె నడకా, తళతళమనే జరీఅంచు బుజంమీద నుంచి జీరాడుతో, రొమ్ముమీదికి జారడమూ, ముసుకునించి తప్పించుకొని చంప మీద దొల్లే ఆ జుట్టూ, ఆ చిన్న జరీచెప్పులో ఆ చిన్నకాలూ—నిద్రరాదు. ఆ మొగవాడివంక చూసిన ఓరచూపు—చిరునవ్వు—

మూజురోజులు దాన్నే తిడుతున్నాను. కాని విష్ణునితిట్టి హిరణ్యా కశిపుడు, ఎంత మరిచిపోగలిగాడో— రెక్కలు కాలాయని పురుగు దీపానికి ఎంతదూరం పోగలదో—నాగతీ అంతే అయింది.

డబ్బేకదా! డబ్బిస్తాను. ఇంటిదగ్గరనించి డబ్బు వచ్చింది. ఖర్చు తగ్గించుకుంటే పదిరూపాయలు మిగిల్చుకోవచ్చు. దాంట్లో అయిదు దాని

కిచ్చినా, ఇంక అయిదుతో ఆరాత్రి కేమన్నా కొనవచ్చు. ఇంకోరాత్రా? చాలదూ? కాని మచ్చికౌతాముగా. మెల్లిగా బెల్లించి నమ్మించి, వూరికేనే వెళ్ళవచ్చు. పోనీ ఆ రెండో అయిదుకూడాయిచ్చే స్తే.

మొగవాళ్ళమనస్సు చాలా తమాషాగా ఉంటుంది. ఆ జోసపైన్ ఆసలు సుశీలై, మొగవాడివంకే చూడనిదే ఐతే నాకు లభ్యమవుతుందా? కనక మొగవాడంటే సరదా పడేదే ఐయుండాలి నా ఉద్దేశప్రకారం. కాని ప్రతి మొగాడివంకా చూసేది ఐయిండకూడదు ఇంకో మగాడివంక చూసిందా చవకై పోయింది. నానాతిట్లు తిట్టి, అసహ్యపడ్డాను. మొగాడికి ఎట్లా ఉంటుందంటే తానెటువంటివాడైనా తననిమాత్రం వలిచేటంత రోమాన్సు మాత్రమే ఉండాలి స్త్రీకి. తాను కోరిన స్త్రీకి అప్పుడు ఆ రోమాన్సుని, గుడ్ సెన్సు అంటాడు. ఆమెని పతివ్రత అంటాడు.

"పాపం దానిగుణం మంచిదే. అది నన్ను చూసిమాత్రం మనసు పట్టలేకపోయింది. ఇంకోడైతేనా, ఒక్క తన్ను తన్ని, తన భర్తతో చెప్పేదే!" అనుకుంటాడు.

తననిగాక యింకొకర్ని యిష్టపడ్డదా! కులట! పాపాత్మురాలు! ఇల్లాంటివాళ్ళు వుండబట్టే దేశమిట్లా పాడవుతోంది, వీళ్ళని నరికి కుక్కల కేసినా పాపమా! అంటాడు. ఆ రోమాన్సు దోషమవుతుంది. ఆ స్త్రీ దౌర్భాగ్యురాలవుతుంది.

ప్రతిసాయంత్రం ఆమె యింటిచుట్టు ప్రదక్షణాలు మొదలు—ఎప్పుడన్నా కిటికీలోనుంచి ఏమన్నా కనపడుతుందేమోనని, ఎవడన్నా లోపలికి వెడతాడా, బైటికి వస్తాడా అని—ఒకరోజు మూడుకార్లు ఆగి ఉన్నాయి ఆ యింటిముందు. నిద్రపోయే 'ఛాఫర్ని' లేపాను.

"ఎవరి కారు?"

"ఎందుకు?"

"ఊరికేనే."

"పో,"

అతని సలహా తీసుకొని అట్లా తిరిగి మళ్ళీ వచ్చాను.

"ఎక్కడికి వచ్చారు యీ కారు ఆయన."

"అరే వెడ్తావా, తన్ననా?"

మళ్ళీ అతని సలహా నందుకున్నాను సర్కస్ ఆ వూరినించి వెళ్ళి పోతుందే అని భయం పట్టుకుంది.

ప్రతిరాత్రీ ముందుసీటు పదిరూపాయలు పెట్టి రిజర్వుచేసి తీసుకొని, ఆ అరగంట తనివితీర చూసి లేచి వస్తాను. సర్కస్ మధ్య వచ్చి అర గంటలో లేచివచ్చే మానవుణ్ణి వింతగా చూస్తున్నారు ఆమె తలవంచితే నేనూ వంచాను. నావంక కన్ను పడుతుందేమోనని తేరిపార చూశాను. ఆమె పులిదగ్గర నుంచుంటే, వాణికి కళ్ళు మూసుకున్నాను. నుంచు న్నాను. చప్పట్లు కొట్టాను. 'బ్రేవో' అని బిగ్గరగా అరిచాను .అంతవరకే. ఆ మోటారు వచ్చేదాకా బైట నుంచుని ఆమె లోపలికి రాగానే, నా రిజ ర్వుడు సీటులోకి వచ్చి ఆమె ఫీట్ కాగానే నేనూ బయటకు వెళ్ళి, వెళ్ళే ఆమె మోటారు పక్కన నుంచుంటాను.

ఒకరాత్రి ఒక్కతే వచ్చింది. ఆ ఎర్రటి జాకెట్ పైన మెరిసే కంఠాన్ని జాకిట్ చిరుగుతుందేమో అనిపించే ఆమె 'బస్టు'ని చూసి తల్ల డిల్లాను. 'ఫీట్' అయింది. నేను బయటికి వెళ్ళాను. ఇంక ఆమెతో మాట్లాడక, బతకలేనని నిరాశ నాకు మొండిధైర్యాన్నిస్తోంది.

కిందికి చూస్తో, ఆలోచిస్తో వస్తోంది, మోటారు దగ్గరికి, ఆ నడక, ఆ వూపు, ఆ గుండ్రని చేతులు ఆ చంపల తెలుపు—

"నేనూ వస్తాను ఈ రాత్రి." అన్నాను ఇంగ్లీషులో. నా కంఠమే అది!

చప్పున కళ్ళెత్తి నావంక చూసింది, విసుగుతో.

"ఎవరు?" అంది.

"నీ ఎడ్మైరర్"

ఛీ, పో అన్నట్టు విదుల్చుకుని మోటారెక్కి తలుపుమీద చెయ్యి పెట్టింది.

అయిపోయింది నాగతి!

"వెళ్ళవద్దు నేను చెప్పేది విను. నిన్ను చూడక నేను బతకలేను. నన్నిట్లా వొదిలేస్తే, నీ మోటారు చక్రాలకింద పడి నలిగిపోతాను."

నా కంఠంలో ఎంత దీనత్వం పలికిందో, నేనే ఆశ్చర్యపోయి నాను, నా బాధంతా వినబడ్డది గావును ఆ మాటలోనే.

మళ్ళీ చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది. తల వంచింది. పక్కన కూచున్నాను. కారు కదిలింది. మాట రాదు. ఆలోచన లేదు. నాలుగు నిమిషాలు నా అదృష్టంతో దిగ్భ్రమచెంది, కదలలేకపోయాను. చెయ్యిజాచి ఆమె చెయ్యిని తాకాను. చెయ్యి లాక్కొని అవతలగా కూచుంది.

తొందరతొందరగా ఆలోచిస్తున్నాను. మరి యెందుకు ఎక్కమంది? వూరికే కూచుంటే యేమనుకుంటుంది? వాళ్ళ పద్దతు లేమిటో? ఏం మాట్లాడాలో? ఏం చెయ్యాలో? మొదలెట్లానో? శుద్ధమూర్ఖుడు, అప్రయోజకుడని, యింటిముందు పొమ్మంటుందేమో? వూరికే కూచుంటే!

చప్పున జరిగి ఆమెచుట్టూ చెయ్యివేశా; ఒక్క తోపు తోసింది. రెండోమూల సీటుకింద దబేలుమని పడ్డాను, మోటారాగుతోంది.

"హారీ, ఏంలేదు, పోనీ" అంది.

నాతో,

"గాడిదలాగు ప్రవర్తించకు" అంది.

పెద్దపులులతో కుస్తీపట్టిన జబ్బలవి — నా నడుం విరిగింది. మెల్లిగాలేచి పైన కూచున్నాను, సిగ్గులేక, ఇంక మళ్ళీ కదిలలేదు.

మోటారాగింది. దిగి, లోపలికి రమ్మంది నన్ను. మెల్లిగా చీకట్లో మెట్లెక్కాను. 'స్విచ్చి' నొక్కి గదిలో సోఫామీద కూచోమని, లోపలికి

వెళ్ళింది. మళ్ళా వచ్చి ఎదురుగా కూచుంది. బట్లరు బ్రడ్డీ గ్లాసులూ ముందు పెట్టాడు. నన్నోగ్లాసులోంచి తాగమంది. ఎన్నడూ ఎరగను. కాని వొద్దంటే ఆ కిటికీలోంచి కిందికితోస్తే—ఏమిటో అది, వైనూ బ్రాందీ అని పేర్లు వినడమే. నోట్లోపెట్టాను. బావుంది—

"ఏమంటావు?"

"నువ్వు కావాలి."

"డబ్బు?"

"ఇస్తాను."

"తీసుకొచ్చావా?"

"లేదు."

"రేపు తీసుకురా."

"సరే"

"గుడ్‌నైట్."

"ఎక్కడ కనబడతావు?"

"అక్కడే"

ఎనెదర్‌లైన్ Another line—స్విచ్ నొక్కింది—

డ్రైవరు వొచ్చాడు.

"హారీ, యీయన్ని యింటిదగ్గర దింపిరా."

లేచాను—హారీ దూరంకాగానే

"ఎంతో తెలుసా?" అంది మృదువుగా చిరునవ్వుతో.

"ఎంత?"

"మూడువందలు."

"మూడువందలు?" హాస్యం అనుకున్నాను.

"ఏం?"

"ఒక్కరాత్రికి, మూడువందలు? రూపాయలు?"

"హారీ"

"యేమ్"

"నాకు నిద్రవొస్తోంది. యీయన్ని బైటికి వెళ్ళమని తలుపులు వేసెయ్యి."

నేను బైటికి వెళ్ళాను. మోటారుకోసంచూశాను. మోటారులేదు, హారీలేడు. దేవుడా అని నడిచిపోయాను. మూడువందలు? ఏం చెయ్యాను?

ఇంక బుద్ధికలిగి ఆ ప్రస్తావన మానుకుంటే మంచిది! ఐదు రూపాయలనుకున్నాను. కాదూ? బావుంది. మూడు రోజులు ఆవేపు పోలేదు. కాని పగలు తోచదు. రాత్రులు నిద్రరాదు. ఏమీ చదవలేను. అసలు కనపడకుండా వెళ్ళిపోతుందేమోనని భయం ఒకవేళ వేళాకోళానికి అన్నదేమో? మళ్ళీ యింకొకసారి మోటారుకేసి వెడితే—ఏమి యివ్వనక్కరలేదని—నవ్వితే!— ఊరికే అందిగాని – ఎవడన్నా మూడు వందలిస్తాడా? కాక—వెర్రిమొహాన్ని నన్ను చూసి ఒక్కసారి డబ్బు లాగాలని ఎత్తువేసిందా? నేనిస్తాననే!

మళ్ళీ 'సర్కస్‌కి' వెళ్ళాను. ఆరాత్రి స్నేహితుడి చేతులో పావలా పెట్టి ఆమెకి జీతం నెలకి నాలుగువందలయాభై యని తెలుసుకున్నాను.

"మరి ఒక్కరాత్రికి మూడువందలా? మరి ఆరాత్రి రాలా, ఆల్లాంటి వాళ్ళెంత యిస్తారు?"

"వాళ్ళా ఇంత అని ఏమిటి? నగలు, బట్టలు—అన్నీ!"

"డబ్బు ?"

"మూడువందలు రాత్రికి."

మళ్ళీ సర్కస్ చూశాను. ఆమె నాకు దక్కదనుకున్న తరవాత, ఆమెమీద కోపం ఎక్కువౌతోంది. ఆ పెద్దపులి తినెయ్యరాదూ! గొంతు చించెయ్యరాదూ! —ఎవరికీ కాకుండా!

హృదయంలో మండే అంతద్వేషమూ, ప్రతినిమిషమూ, చల్లబడి, నీరై ఆమె పాదాల్ని తడుపుతోంది. పరీక్ష మానుకుని యింటికి వెడదా మనిపించింది. పెళ్ళి.... !పరీక్ష ఐనాకమాత్రం వెళ్ళి!—ఏముంది? తిండీ, భార్యా, పిల్లలూ, సంపాదనా! మళ్ళీ ఇట్లాంటిబాధ జీవితంలో రుచి చూస్తానా? మావూళ్ళో యిల్లాంటి చర్యలు సాగించానా చెప్పుతీసుకు కొడ తారు. కలకత్తా గనక సరిపోయిందిగాని, డబ్బుకైతే నేంగాని, గంధర్వకన్య వంటిది. నా మొహాన్ని చూసి నాలుగు గజాల దూరానికి రానిస్తుందా? జన్మానికల్లా ఒక అదృష్టం కలిగింది. ఎంత డబ్బుపోసినా మళ్ళీ చూస్తానా? అనుభవిస్తానా?

పరీక్ష సిస్టుకనీ, నెలరోజుల ఖర్చుకనీ, మావాళ్ళు పంపిన రెండు వందలూ, వీడిదగ్గిరా వాడిదగ్గిరా గోకి వందా, మూడువందలు జేబులో పెట్టుకొని— మోటారుపక్కన నుంచున్నాను.

"సరేనా?"

తలవూపాను.

మోటారులో ఆమె చిన్ని నడుంమీద నా చెయ్యేశాను. తలని నా బుజాన ఆనించింది. నిన్నటి పిల్లేనా? ధనదేవతా, నిన్ను తప్ప ఇంకొకర్ని పూజించే మానవులంత మూర్ఖులుంటారా యీ ప్రపంచంలో? ఒక్క మంత్రంతో అంత లావణ్యాన్ని నాచేతికింద ఇమిడ్చావు. అంత గర్వాన్ని నా కాలికింద పరిచావు. కలలోనైనా యెరగని ప్రేమని నాకు రుచి చూపావు.

దీపాలు వరసగా ఒక్కొక్కటే ఒక నిముషం ఆమె మొహాన్ని వెలిగిస్తున్నాయి. చిరునవ్వు, కళ్ళు పైకెత్తి నా మొహంవంక చూపు— ఎన్ని తపస్సులుచేస్తే దొరుకుతుంది మళ్ళీ ఆ అనుభవం? యీనాడు నేను సంపాయించిన అరవై యెకరాల మాగాణి, నిజంగా యిన్నేళ్ళు ప్లీడరీచేసి సంపాయించిందందా మళ్ళీ ధారపోస్తాననుకో—అట్లాంటి రాత్రికోసం. దగ్గిరగ యింకా, దగ్గిరిగా జరిగింది. మోటారాగితే ఆ స్వప్నం ఆఖరేమో,

పొమ్మంటుందేమో! యీ మోటారు ప్రయాణానికి మాత్రమేనేమో — మూడువందలూనూ—ఇంటిదగ్గిర యెవడన్నా కాచుకొని వుంటాడేమో. ఈ డ్రైవరేం తగాదా పెడతాడో—అన్న భయాలే!

దిగి మళ్ళీ ఆ గదిలోకి వెళ్ళాము. మళ్ళీ వైను తాగించింది. తాను తాగి నాకిచ్చింది. నేను తాగింది తాను తాగింది.

ఆ బట్టలు తీసేసి సన్నని గౌను వేసుకొంది. ఆ వొళ్ళంతా పిలుస్తోంది నన్ను. ఒక్కనిమిషం బల్లదగ్గిర ఆగి అమాంతంగా నావొళ్ళో యెక్కి కూచుంది. నా మెడచుట్టూ చెమట, ఆ పరిమళం—ఎక్కడవించో కొంచెంగా గాలిమీదా నీళ్ళమీదా తేలుతోవచ్చి, ఎక్కడా — ఇదివరకు ఎక్కడ చూశామా—ఇది అనిపించి బాధపట్టదూ అట్టా ఆ జుట్టు ఒక సువాసన. ఆమె నోరు వైనుపరిమళము, ఆమె వొళ్ళు—మెడ — ఎంత అందవికారందైనా, ఆ సువాసనలు వొదలలేక కావిలించుకుంటాం — ఆమె వొంటిమీద చిరు చెమటలే 'లవండరా' అనిపించింది.

"రా" అంది లోపలికి.

డబ్బుసంగతి ఏమీలేదు.

నేనే తీసి

"ఇంద" అన్నాను.

కళ్ళు సగం మూతలుగా నిర్లక్ష్యంగా 'వుంచుదూ, తరవాత చూద్దాం' అంది. ఎంత రాత్రి ఐందో తెలీదు. కొండల్లో అర్ధచంద్రుడు కుంకేప్పుడు నీళ్ళమీద ఎట్లాంటి వెన్నెల పడుతుంది, అట్లాంటి కాంతి వొస్తోంది, ఆ తగ్గించిన ఎలక్ట్రిక్ దీపంలోంచి, అలిసిపోయి పొగరంతా పోయి నా చేతులమధ్య పడుకుని నాకేసి చూస్తోంది.

"ఇంక నిద్రపోనియ్యవు?" అంది నా చంపలురాస్తో.

"ఎన్నిగంటలు?"

దిండుకింద చెయ్యి పెట్టింది; నాలుగు గంటలు మ్రోగాయి.

"మరి యీసారి మోటారులో నెడతావా?" అన్నాను నవ్వుతో.

ఒక్క తోపుతోసి నన్ను పడవేసి నా రొమ్ముమీద తన ముఖం దాచుకుంది.

"సరే, అట్లానే నిద్రపో."

ఆమె నిద్రపోతోంది. నాకు నిద్రరాలేదు. మూడువందల రూపాయలు? కాని మళ్ళీ జన్మానికి అట్లాంటి రాత్రి వొస్తుందా?

ఒకటేరాత్రి? ఎట్లా కళ్ళుమూసి వృధాచెయ్యను.

నిద్రపోతో మెల్లిగా లేచి ముఖం నాముఖం దగ్గరికి తెచ్చి—

"నువ్వెవరు?" అని పడుకుంది.

ఆ ప్రశ్న కేమోగాని

"నేను ఆంధ్రుణ్ని" అని గర్వంగా జవాబు చెప్పాను. మరి తమ కీర్తి నంత వృద్ధిచేసినందుకు నా కేమిస్తారో యేమిటో?

అలవాటు ప్రకారం ఆరింటికే మెళకువ వొచ్చింది. లేవాలంటే నాచుట్టూ చేతులువేసి పడుకునివుంది. కదిలాను. ఆమె కళ్ళు తెరిచి చిరునవ్వు నవ్వి.

"రా" అని దగ్గిరికి లాక్కుని నిద్రపోయింది. నేనూ నిద్రపోయినాను. లేచేటప్పటికి పదైవుంటుంది. వేణ్ణీళ్ళు చన్నీళ్ళు అన్నీ సిద్ధంగా వున్నాయి స్నానానికి. ఆ యింటి యజమానివలె నామాటను శిరసావహించి అతిభక్తితో మెలిగారు నౌకర్లు.

రొట్టె, టీ, వెన్న, మాంసము అన్నీవున్నాయి బల్లమీద. కష్టం మీద కొంచెం రొట్టెతిని, టీ తాగాను. నేను మాంసం తినకపోవడం అతి చిత్రంగా చూసింది.

"మరి— రాత్రి —అది పనికివొస్తుందా మీ కులంలో?"

"ఏం జవాబు చెప్పను?"

"హిందువుల్లో అంతే" అన్నాను, నా మతాన్ని తలుచుకుని సిగ్గుపడుతో.

లేచాను.

"వెళతావా?"

"గుడ్‌బై"—దగ్గిరికివచ్చి ముద్దు పెట్టుకుంది.

"మళ్ళీ?" అంది.

"మళ్ళానా?"

"బావుండలేదా?"

నాకళ్ళు జవాబు చెప్పాయి.

"మరి రాత్రి రాకూడదూ?"

అమ్మా! ఆశ—నేను మాట్లాడలేదు.

ఏమనుకుంటోంది? నేను లక్షాధికారినా? నేటివ్ ప్రిన్సునా?

కాని, బికారిననీ యెట్లా వొప్పుకోను? రాత్రింత రాజాధిరాజువలె నటించి, రానని తలవూయించాను.

"ఎందుకు?" అని,

కళ్ళు కిందికి వాల్చింది, వింత నటనకి నాకు కోపం వొచ్చింది.

"నేను ఎవరనుకున్నావు? రాక్‌ఫెల్లరా?"

నవ్వింది.

"రా"

నా దగ్గిర మూడువందల రూపాయలుకాదు, ఒక్క—"

"ఏమీ యివ్వవొద్దు. రా"

నిజమా! నిజమా!!

వెళ్ళిపోయినాను,

ఈ అదృష్టం నిజమా, నిజమా? కలా? సర్కస్ ఆ వూరినించి వెళ్ళిందాకా ప్రతిరాత్రీ వెళ్ళాను. స్నానం భోజనం—అంతా అక్కడే. పరీక్షా? అడుగుతున్నావా? పరీక్ష ఏమయింది? రామేశ్వరంలో పూజలు సరిగా జరుగుతున్నాయా? భూమి సూర్యుడు చుట్టూ తిరుగుతోందా? మానేసిందా? ఈ కుంటిప్రశ్నలన్నీ నా కెందుకు?

★